

Redactor: Pr. Daniel Avram
Coperta: Valeriu Teodorescu
Tehnoredactor: Valerian Susan

Titlul original: *L'arte di guarire. Lemorroissa
e il sentiero della vita sana*

© EDIZIONI SAN PAOLO s.r.l., 2020
Piazza Soncino, 5 – 20092 Cinisello Balsamo (Milano)

© Casa de Editură „Viața Creștină”, 2021

Casa de Editură „Viața Creștină”
Str. Moșilor, nr. 26, 400003 Cluj-Napoca
tel: 0264-439018, int.111; 0729-884889
e-mail: viata.crestina@gmail.com
www.viata-crestina.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROSINI, FABIO

Arta vindecării: femeia cu hemoragie și calea vieții sănătoase/ Fabio
Rosini; trad. de Laszlo Alexandru.- Cluj-Napoca: Viața Creștină, 2021
ISBN 978-973-674-193-7

I. Laszlo, Alexandru (trad.)

Fabio Rosini

ARTA VINDECĂRII

Femeia cu hemoragie și calea vieții sănătoase

Traducere de Laszlo Alexandru

Cluj-Napoca, 2021

PREFAȚĂ

Am fost imprudent când am răspuns pozitiv la invitația părintelui Fabio Rosini să scriu prefața cărții pe care o țineți în mâini. Fiindcă există cărți ce corespund cuvintelor lui Walt Whitman despre capodopera sa, *Fire de iarbă* (merită să cităm întregul fragment): „*Prietene, asta nu-i o carte/ Cine atinge asta atinge un om/ (O fi noapte? Suntem împreună noi doi singuri?)/ Eu sunt cel pe care-l ții și care te ține/ Din aceste pagini îți sar în brațe/ moartea mă învie*”. Cine atinge această carte îl atinge pe părintele Fabio. A atinge este verbul potrivit fiindcă aceasta, printre altele, este o carte despre simțul poate cel mai religios dintre toate, chiar mai mult decât auzul, adică pipăitul. Citind aceste pagini intri în contact direct, aproape fizic, cu autorul. Îl găsești pe autorul care, ca un tigru, stă pitit printre paginile acestei cărți, gata să țâșnească și să te înhațe. Tu îl ții în mâini (volumul) și el te ține, te înhață și nu-ți mai dă drumul până la ultima pagină. Mai ales prima parte, legată de „diagnostic”, creează imediat condițiile pentru o îndârjită luptă corp la corp cu cititorul. Este vorba de fapt (inclusiv) de o carte-mărturisire, în care părintele Fabio se dezvăluie și, procedând astfel, de asemeni dezvăluie sufletul cititorului.

De aici imprudența mea de a accepta să scriu prefața: lectura n-a fost nici ușoară, nici relaxantă, dimpotrivă de abia așteptam să termin de citit paginile despre „diagnosticul” care începe cu afirmația înțeleaptă și neliniștitoare a lui Isaac din Ninive: „Cei mai mulți dintre oamenii bolnavi susțin că sunt sănătoși”. Călătoria, chiar coborârea în propriul „iad”, pe care o realizează

autorul, ajunge inevitabil să-l implice pe cititorul care ajunge și el să-și facă propriul „diagnostic”. O lectură așadar angajată, această *Artă a vindecării*, un text de altfel foarte bogat. Este o carte cu puține citate, dar toate extrem de interesante, Rupnik și Spidlik mai ales, cu sfatul să ni le notăm pe toate și să le aprofundăm pe urmă: izvoarele acestui eseu sunt resurse prețioase, la care să apelăm ca la o hrană vitală, bogată. Dar primul „izvor” este, repet, biografia părintelui Fabio, mai ales experiența bolii, împotriva căreia de ani îndelungați luptă preotul din Roma. Titlul micului eseu al lui Henri Nouwen, *Vindecătorul rănit*, i se potrivește bine autorului acestei cărți, care printre rânduri nu face decât să spună o poveste, a sa. Și într-adevăr un rănit este poate omul cel mai îndreptățit să discute despre răni, cel care poate vorbi despre vindecare ca o „aventură”, astfel o definește părintele Fabio în paginile sale, care ies în evidență și printr-o „savoare poetică” (de altfel acesta nu este un eseu despre vindecare, ci despre *arta* vindecării). Încă mai mult decât de poezie, această carte este impregnată de oralitate, lupta corp la corp cu cititorul derivă de fapt din experiența catehezei pe care, inclusiv pe acest subiect, autorul o ține de câteva decenii la Roma și în alte dieceze italiene.

Este vorba, prin urmare, de o povestire, foarte personală (și de aceea universală), care abordează problema artei vindecării, pornind de la un pasaj biblic, episodul femeii cu hemoragie, așa cum este povestit în Evanghelia după Marcu, un text ce are în centrul său două aspecte, dintre care unul e tocmai povestea (femeia este întrebată de Isus și sfârșește prin a spune „tot adevărul”) și pipăitul, contactul cu însuși Isus, sursa vindecării. Autorul, cunoscător profund al textului biblic, își călăuzește cititorul cu o mână sigură prin meandrele, cu mari bogății, ale scurtului episod relatat de Marcu și reflectează, împreună cu cititorii, la toate aspectele ce se desprind din text și, tocmai,

printre altele, se oprește la problema povestirii. „În lumina mesajului simbolic-paradigmatic al acestei povești, înțelegem că *vindecarea autentică a unui om începe cu ascultarea*”, asta fiindcă noi, oamenii, „suntem logici și raționali, avem ceva de spus cuiva. Fiindcă o vorbă este mai ales o *relație*, mai mult decât un concept. (...) Lumea cuvântului este lumea omenească. Inima e țesută din cuvinte pe care le ducem înăuntru”. Gândindu-ne la faptul că Isus aproape o obligă pe femeia vindecată să relateze povestea vindecării sale (care altfel nu s-ar împlini până la capăt), părintele Fabio observă că „vindecarea începe cu un cuvânt auzit și trebuie să se termine cu un cuvânt rostit. (...) Trebuie să povestim ceea ce ni se întâmplă. Cu toții. Omul este povestea sa. Personalitatea lui se află în memoria lui, deci în povestirea lui”.

În Mesajul pentru Ziua Mondială a Comunicării Sociale, publicat la 24 ianuarie 2020, Papa Francisc a situat în centrul reflecției sale tema povestirii, fiindcă, scrie Bergoglio: „Ca să nu ne rătăcim, trebuie să respirăm adevărul poveștilor frumoase: povești care să zidească, nu care să distrugă; povești care să ne ajute să regăsim rădăcinile și puterea de a merge înainte împreună. În învălmășeala de voci și mesaje care ne înconjoară, avem nevoie de o povestire umană, care să ne vorbească despre noi și frumusețea care se află în noi. O povestire care să știe privi lumea și evenimentele cu tandrețe; care să relateze că suntem parte a unui țesut viu; care să dezvăluie țesătura firelor cu care suntem legați unii de ceilalți. Omul este o ființă care povestește. De mici copii ne este foame de povești, așa cum ne este foame de pâine”.

Trăsătura centrală a povestirii, ca faptă umană, ca element de constituire a vieții omenești, implică două consecințe în ce privește viața Bisericii, chemată să răspândească povestirea lui Isus (neobosit în crearea de povestiri sub formă de parabole):

importanța crucială a auzului și calitatea povestirii, pe care Biserica până azi o oferă urechilor omului contemporan, urechi apăsate de douăzeci de secole de creștinism și astupate de prea multe mesaje care, în fiecare clipă, ajung până la noi, amețindu-ne.

În ce privește primul aspect, auzul, din care derivă credința, este evident cât de important este să ne recuperăm gustul de a asculta. Avem nevoie de o cale de rehabilitare, de recuperare motorie a „mușchiului” timpanului care, ca în cazul văzului, se află pe partea inimii. Cartea părintelui Fabio este, din acest punct de vedere, un frumos tratament, foarte practic și experimentat, de purificare cardiacă. Primul exercițiu de făcut, în acest proces catarctic, este exercițiul tăcerii. „Problema nu e să fim virtuoși, ci să tăcem din gură”, îi spune Albul personajului Negrul din *Sunset Limited* de Cormac McCarthy și în direcția asta merge analiza, chiar foarte severă, a părintelui Fabio Rosini, care își folosește inteligența tăioasă, adesea bogată în umor, mai ales atunci când se concentrează pe cel de-al doilea aspect, pe felul în care este povestit Isus: „Ar trebui să verificăm dacă modul de a vorbi despre Isus îndeamnă lumea să-l atingă sau s-o taie la sănătoasa”. Din felul cum se vorbea pe atunci, femeia cu hemoragie a fost îndemnată să-l întâlnească, să vrea măcar să-l atingă; dar azi? „Ce neplăcută e autovictimizarea multor creștini”, observă părintele Fabio, „care confrunțați cu faptul că problemele Bisericii nu au impact la public, se supără pe lume. Și poate că-și petrec timpul certându-i pe oameni”. Această carte îi invită pe creștinii respectivi să-și dea jos „costumul de scafandru al «bunului creștin»” și să accepte sfidarea care se desprinde mereu din Evanghelii și protagonistul său, care nu cere o credință convențională, „culturală”, comodă, ci una care să consistă „într-un raport personal. Isus caută această femeie, miracolul pentru El nu este suficient, trebuie s-o vadă, trebuie s-o privească în ochi”.

De ceva mai mult de un an am privilegiul de a-l urmări îndeaproape pe Papa Francisc în misiunea sa de păstor universal al Bisericii Catolice (unul dintre aspectele cele mai frumoase din acest eseu al părintelui Fabio Rosini este iubirea, ce transpare în fiecare pagină, față de Biserică) și m-am gândit adeseori, văzându-l în acțiune mai ales la întâlnirile cu mulțimile de oameni, unde simțul pipăitului se remarcă în special, că pasajul din Evanghelie, care exprimă cel mai bine „stilul” lui Bergoglio, e tocmai acesta, al femeii cu hemoragie, prin căutarea întâlnirii personale, „față în față”, „ochi în ochi”.

Iată, cartea de aici ne amintește, exact cum face Papa Francisc, aspectul esențial al creștinismului, care este înainte de toate întâlnirea cu un om, ce vine și ne îmbrățișează și prin gestul acesta pune în mișcare procesul de vindecare de orice rană; depinde de noi să răspundem, în mod liber și creativ, așa cum a făcut femeia aceea (bolnavă, nu virtuoaasă), dar în felul ei o „artistă”. Și depinde de noi, cititorii, să răspundem și la această carte, oricât de solicitantă, pe care doar o imprudență (sănătoasă și providențială) ne poate îndemna s-o citim.

ANDREA MONDA

Directorul ziarului „Osservatore Romano”

LBRIS

We know
books

*„El îți iartă toate nelegiuirile
și te vindecă de orice boală.”
(Psalm 103,3)*

RUPEREA SIMETRIEI

*Nu trebuie să căutăm locul potrivit,
ci călătoria potrivită.*

Atâția oameni se străduiesc să se simtă bine și cum să nu le dăm dreptate? Firește că trebuie să căutăm sănătatea și seninătatea; problema constă însă în ideea comună a *stării de bine*, fiindcă asta aduce cu sine conceptul de *echilibru* sau de *stabilitate* – conceput și ca *normalitate*.

Dacă analizăm mai bine acest ideal, ceva nu e în regulă.

Cuvântul „*echi-libru*” ar însemna la bază „*egală-greutate*” și indică *stagnarea unui corp solicitat de forțe opuse care se anulează* și este reprezentat de imaginea clasică a balanței, cu cele două talere la același nivel.

Dar realitatea este mișcare, adică *realitatea înseamnă mereu dezechilibru*.

În fizică se spune un lucru ciudat: *ruperea simetriei este condiția ce produce realitatea*. Acesta este un principiu din fizica cuantică, studiat de M. Kobayashi și T. Maskawa, care pentru el au primit Premiul Nobel pentru Fizică în 2008.

Stagnarea, de fapt, nu există. Materia este în continuă schimbare.

Viața este instabilitate, altfel e moarte. Ideea unei vieți lipsite de variațiuni, zdruncinături, aspecte neprevăzute și obstacole este o amăgire.

Există oare vreun loc liniștit, unde nimic să nu ne agreseze, unde să nu fie întreruperi și deraieri? Da. Există. Doi metri de persoană. În sicriu.

Cu vecini foarte liniștiți, acolo nu mai există nicio durere și totul e foarte stabil. La urma urmelor, idealul modern al stării de bine este, mai mult sau mai puțin, moartea.

Viața, în schimb, e dispusă altfel.

Realitatea nu este un tablou static, nu este o imagine înțepenită, ci e precară, instabilă, dinamică, schimbătoare.

Cu mulți ani în urmă, alături de câteva rude, am făcut o călătorie formidabilă cu rulota prin Statele Unite, o cheltuială pe care părinții noștri, cu generozitate și clarviziune, ne-au permis s-o înfruntăm, convinși că vom fi apoi mai îmbogățiți omenește. E adevărat, aveam aproape 14 ani și port acea călătorie în inimă. Cu noi era un nepoțel sub 2 ani, Emilio, care azi e părinte de familie și în rulota aceea era singurul care, de-a lungul călătoriei, nu se izbea de toate colțurile. Pe când înghițeam kilometrii în casa aia pe roți, noi aștialaltă adunam vânătăile din călătorie, pe când el umbla liniștit, printre gropi și curbe, fără să cadă sau să se lovească. Îmi era ciudă pe el. I-am cerut lămuriri surorii mele Miriam, care ca profesoară de fizică în devenire mi-a explicat că băiatul ei are capacitatea naturală de adaptare a unui copil, are o dispoziție variabilă, care îi permite să se adapteze la diferitele șocuri care i se administrau în timp ce umbla.

Problema era la noi, care crescuserăm și eram rigizi, ne izbeam de toate fiindcă nu știam să ne mlădiem ușor la solicitările externe și interne ale trupului.

Încă nu aveam 14 ani și deja eram sclerotic...

Ca preot am întâlnit apoi mulți tineri – sau nu – rigizi, greoi, sclerozați, înțepeniți, anchilozați...

A trebuit să învăț pe pielea mea că a trăi bine nu înseamnă că ai găsit o poziție, ci o dispoziție, o dinamică.

Nu este un lucru inteligent să ne petrecem viața căutând locul potrivit, în schimb este un lucru inteligent să ne antrenăm pentru a recunoaște călătoria potrivită.

Mântuirea pentru noi, creștinii, nu este un eveniment static, ci pascal, iar „paște” în ebraică înseamnă „a sări, a depăși”. Isus Cristos nu trebuie găsit, ci urmat, trebuie să ne ținem după el, fiindcă el merge mereu înainte, nu se oprește pe loc nici măcar în mormânt...

Viața însăși nu ne permite niciodată să *ajungem* într-adevăr undeva ci, fiind asimetrică, ne cere să știm să intrăm în ritmul lucrurilor care sunt mereu cumva incomplete și trimit spre altceva: trebuie să știm începe din nou multe lucruri. Ca să știm trăi, trebuie adesea să *ne lăsăm scoși din vizuină*.

Merită să căutăm o cale de vindecare vizând o existență în obișnuita realitate neregulată și să nu țintim spre o liniște existențială de cătun al neghiobilor...

Dar dacă vrem să învățăm arta de-a rămâne în ritmul vieții, nu putem improviza: avem nevoie de un „navigator”, cineva care să ne transmită această înțelepciune arătându-ne disciplina ei, parcursul ei, temele de făcut, evaluările necesare.

Din amintirile mele de muzician știu că cei pe care nu izbutesc să-i înveți nimic sunt autodidacții. În general sunt buni la început, dar apoi ajung la un nivel limită și nu-l mai depășesc. Defectele de poziționare, preluate din cauza lipsei de confruntări, se agravează și ei ajung să se blocheze în propria lor limită înăscută. Anumite lucruri trebuie să le accepți din partea celui care a depășit greutățile călătoriei, fiindcă există scurtături aparente, care apoi se dovedesc fundături și există poteci mai bune, dar le cunoaște doar cel care le-a străbătut deja.

Pe scurt: pentru a face un salt calitativ, avem nevoie de cineva care să ne conducă și să ne ofere parametrii.

Parametrul și călăuza noastră vor fi o femeie de acum două mii de ani, care a trăit un proces paradigmatic și simbolic de vindecare, a cărei aventură este povestită în capitolul cinci al Evangheliei după Marcu, în capitolul nouă din Evanghelia după Matei și în capitolul opt din Evanghelia după Luca.

Textul lui Marcu este cel mai vechi – conform celor ce studiază lucrurile acestea – și ne vom întemeia pe el.

Această poveste are caracteristici unice pentru o călătorie de vindecare. Nu întâmplător Catehismul Bisericii Catolice deschide un capitol despre sacrameinte cu reproducerea frescei paleocreștine cu această femeie care îl atinge pe Isus și se vindecă...

Nu e o poveste oarecare, este o importantă paradigmă.

Dar înainte de a începe, este nevoie de o clarificare suplimentară.

Vindecarea și deprinderea să trăim în realitate reprezintă o țintă foarte înaltă, sublimă și cu siguranță ambițioasă pentru o carte. Lucrul cel mai cinstit de spus este că *sperăm să izbutim să venim în ajutor* într-un asemenea proces, eventual chiar numai *pregătindu-l*.

Dar, repet, asta nu se face pe cont propriu: avem nevoie de ceilalți și avem nevoie mai ales de Celălalt.

Călătoria noastră n-ar trebui să fie doar o lectură, ci tocmai o călătorie. Ar trebui să ne ajute să umblăm, iar asta presupune anumite sfaturi, care treptat vor fi oferite.

Va trebuie să învățăm să ne punem întrebări, în fața Celui care ne iubește și să-l lăsăm pe El să ne dea treptat răspunsurile. Va trebui să ne perfecționăm propria deschidere în fața Spiritului Sfânt, care țâșnește din adâncul sufletului și ne pune în legătură cu viața lui Dumnezeu.

Intenția este să fim însoțiți pe o cale ce poate fi străbătută și repetată, aprofundată și tot mai personalizată.

Condiția ideală este să fim sprijiniți de o persoană credincioasă, care să fie ca o oglindă a lucrurilor ce vor fi recomandate, un duhovnic sau o călăuză de încredere – lucru foarte rar în panorama bisericească de azi, invadată de administratori operativi și lipsită de părinți pricepuți în transmiterea vieții depline.

Înfruntând subiectele vindecării din viața interioară avem nevoie de toată liniștea de care dispunem, de toată răbdarea posibilă față de noi înșine și de cineva mai priceput decât noi în credință, de care să ne sprijinim când dăm de greutate.

Dacă nu ne simțim senini înfruntând personal subiectele cărții, recomand să nu se continue lectura sau să nu ne confruntăm cu întrebările puse; eventual poate fi recomandabilă continuarea lecturii, fără prea mare insistență, pentru a reveni ulterior asupra ei.

Totuși, orice ar stârni această carte, spațiul său de metabolizare este rugăciunea.

Trebuie să fie limpede că toată calea care se deschide în fața noastră nu este o tehnică, ci un dialog cu Tatăl milostiv, care știe să creeze și să salveze, cu Fiul, prin ale cărui răni am fost vindecați și cu Spiritul Sfânt, Spiritul adevărului care ne consolează. Ei pot să vindece orice boală a noastră și să ne transmită calitatea lor de a fi viață.

Fără a intra în contact cu puterea părintească a lui Dumnezeu, cu domnia lui Cristos și cu puterea Spiritului Sfânt, toată cartea aceasta va fi o străduință zadarnică, o *înțelegere* a lucrurilor pentru a le lăsa apoi neschimbate.

Domnul Isus, în Evanghelia după Ioan, spune:

„Eu am venit ca să aibă viață și să o aibă din belșug”
(Ioan 10,10).

Nu o viață generică, ci aceea care este *din belșug*, crește, se răspândește, se dezvoltă, evoluează.

Dacă ne interesează să ne târâm prin viață, de la o zi la alta, cartea aceasta este inutilă.

Dacă ne interesează viața din belșug, sper că e de folos, măcar un pic.

PARTEA ÎNTÂI

DIAGNOSTICUL

„Cei mai mulți dintre oamenii bolnavi
susțin că sunt sănătoși.”
(Isaac din Ninive)

CE NU ESTE ÎN REGULĂ

*E nevoie de eternitatea lui Dumnezeu
pentru vindecarea sufletului meu.*

Vindecarea. Dar de ce fel de boală?

Se poate vorbi de vindecare fizică, spirituală, afectivă..., dar câte vindecări există? Diferite, de la un caz la altul.

Dar toate vindecările posibile sunt legate între ele. Omul nu este un ansamblu de componente eterogene, ci o unitate. Există diferite niveluri ale ființei mele, dar eu sunt unul singur, și când mă fărâmițez, mă rătăcesc.

Trebuie să existe o dimensiune unificatoare, care să-mi permită să fiu eu însumi și să nu mă risipesc.

La nivel fiziologic, cel care unește diferitele părți este caracterul lor *organic*, marcat de un singur ADN: dacă anumite celule ale mele nu respectă acest cod comun pentru întregul meu corp, începe ceva periculos, poate chiar o neoplazie...

Dar care este legătura dintre viața psihică, spirituală și interioară în general? Ce pune laolaltă bucățile din viața mea ascunsă? Unde îmi regăsesc eu identitatea, unitatea?

Pentru a pricepe această legătură, e destul să observăm că în viața unui om pot exista aspecte izolate, care se descurcă bine, dar asta nu înseamnă că totul funcționează. Poți să te afirmi în muncă, dar eventual tot restul e cenușiu și fără gust. Există oameni cu o sănătate de fier și o viață nefericită.

Am văzut persoane de o inteligență superioară, sau cu înzestrări artistice formidabile, ratându-și existența, și nu vorbesc de cazuri izolate. De multe ori ne putem înșela, continuând să târâm după noi lucrurile izbutite, pentru a încerca să supraviețuim în zonele golașe.

Există oare ceva care conferă valoare întregului? Există oare un aspect din existență, în funcție de care toate sunt frumoase – chiar dacă avem probleme la serviciu, chiar dacă sănătatea nu e prea grozavă, chiar dacă ne lipsesc multe lucruri și viața devine tot mai grea?

Când aveam douăzeci de ani, eram un flăcău sănătos, inteligent și cu prieteni de nădejde, învățam să devin muzician și urma să capăt în scurt timp un contract excelent.

Dar eram nefericit. Eram un analfabet al iubirii.

Astăzi sunt un bărbat de 58 de ani, lupt în mod activ cu al doilea cancer – independent de primul – și, printr-o serie de situații ciudate, n-am o casă unde să trăiesc în mod stabil și să-mi pun lucrurile, și o țin tot așa de aproape doi ani; am greșit multe lucruri în trecut și am multe enigme în fața mea, de diverse feluri.

Dar am lumina în suflet.

Mă simt iubit. Și încerc să răspund la această iubire, ca un copilăș care face toate desenele strâmbे pentru Cineva care se uită la ele, le consideră minunate și nu le aruncă la coș.

Între cel care eram și cel care sunt a intervenit acel Cineva.

Unul care a murit ucis, fără haine pe el, respins de oameni și părăsit de prietenii săi, insultat de parcă ar fi fost un imbecil, până în ultima clipă. Dar m-a iubit și mi-a dat dreptul să exist până la capăt, un drept pe care tinerețea, sănătatea, puterea, buna reputație și banii nu izbuteau să mi-l dea. Este omul cel mai celebru din istorie, și totuși a murit pe la vreo treizeci de

ani, n-a scris nimic, n-a construit nimic, n-a câștigat nimic. Dar îl iubea pe cel care tocmai îl ucidea și-l ierta, așa cum nimeni n-o mai făcuse; era liber și deschidea înălțimile cerului, le-a deschis și pentru mine.

Venea din partea Tatălui și de aceea știa să iubească.

De fapt, *centrul de greutate* al existenței omenești este iubirea.

Dacă în viața unui om există iubire – cea care iartă, nu sentimentalismul sau alte prostioare – totul are sens. Chiar dacă restul e greu.

Există diferite vindecări, dar o singură vindecare însănătoșește pentru toată viața, cea care se referă la iubire. Am văzut bolnavi în ultimul stadiu strălucind ca niște faruri în nopțe, prin iubirea pe care o aveau în inimă.

Am cunoscut-o pe Chiara Corbella Petrillo – care a murit spunându-le celor din jur: „*Vă iubesc*” – lăsându-se pe seama morții ca o mireasă care merge la întâlnirea cu mirele.

Chiara era sănătoasă. A murit de un cancer îngrozitor la 28 de ani, și totuși era sănătoasă. Nu fusese mereu astfel. Eșuase chiar și în dragoste, dar Domnul o însănătoșise și o transfigurase – și știa să iubească. Avea un trup torturat de metastaze, dar am văzut puțini oameni vindecați ca ea.

Centrul existenței noastre este iubirea.

Dacă vrem să vorbim despre vindecare, una singură mă interesează, despre una singură aș vrea să scriu, cu speranța că aș fi în stare.

Fiindcă dacă îmi privesc viața, ceea ce mă face să sufăr cu adevărat este să nu iubesc. Cancerul meu stă ca sabia lui Damocles peste viața mea biologică, dar dacă vreau să mă vindec, iubirea mea trebuie să se vindece. Cea mai profundă vindecare este vindecarea iubirii mele.

De fapt sunt eu însumi până la capăt doar dacă iubesc cu o iubire sănătoasă, autentică. Doar iubirea adevărată dă fericirea adevărată.

În realitate pot să am o mare slăbiciune în iubire, există în mine atâtea fragilități afective și acestea sunt adevăratele mele vulnerabilități.

Dar când iubirea mea înflorește cu maturitate, atunci îmi expun frumusețea și întâmplător creativitatea și inteligența mea funcționează la maximum. Dacă, repet, este o iubire autentică, adultă, potrivită.

Așadar subiectul respectiv are o importanță fundamentală: starea de sănătate a iubirii omenești este cheia spre glorie, sau tragedia istoriei. Este subiectul împlinirii depline sau al eșecului vieții.

Nu avem altă problemă decât iubirea.

Și nu avem altă soluție decât iubirea.

Totul depinde de iubire. Dacă am fost iubiți cu adevărat sau în mod prefăcut. Dacă exista iubire în cuvintele celui care ne învăța anumite lucruri, acele lucruri sunt altfel.

Dacă iubirea ne-a lipsit în copilărie, toate sunt influențate de asta.

Dacă am făcut un gest de iubire adevărată, gratuită, adultă, blândă și totodată insistentă, întreaga viață este luminată. Dacă nu l-am făcut, lipsește culoarea și totul e palid.

Dacă nu există iubire în sufletul nostru, de ce să ne facem familie, să legăm prietenii, să muncim, să vorbim cu alții, să umblăm roată și să trăim?

Când am fost în pragul morții – întrucât bolile mi-au dat acest prilej – m-am întrebat: am iubit eu oare cu adevărat pe cineva? Este cineva oare pe fața pământului care e fericit din cauza mea?

Și când ți se va întâmpla și ție, poate că te vei apuca și tu să plângi, fiindcă bilanțul este cel care este și există atâta ne-iubire pe care să ți-o reamintești și o mie de lucruri despre care să-ți spui: dar ce m-a apucat? Dar de ce-am fost așa de prost?

Durerea cea mai mare este ne-iubirea, mai rea decât cancerul.

Plăcerea cea mai mare este iubirea adevărată, mai bună decât sexul.

Dacă întâmplător ai izbutit să uiți de tine însuți, atunci ai existat cu adevărat.

Am o singură boală: toată iubirea care-mi lipsește.

Am o singură salvare: toată iubirea pe care Dumnezeu o are pentru mine.

Ajuns aici, cineva ar putea crede: ce simplu, dacă asta-i problema, mă apuc să iubesc și gata.

Hei, nu-i așa de ușor.

Încerc să iubesc și găsesc multe greutăți, descopăr că lucrul cel mai important de făcut este și cel mai complicat. Cum așa?

Mă pun în fața unui crucifix și mă întreb: Isus din Nazaret de ce a trebuit oare să mă iubească așa de mult?

Noi, creștinii, spunem că pentru noi, oamenii și pentru mântuirea noastră s-a făcut om și a trebuit să moară pe cruce și să învie din morți. Crucea lui este vindecarea omenirii, medicamentul valabil pentru toți. Și asta ce înseamnă?

Dacă merge cineva la medic și primește ca tratament o aspirină, e-hei, nu e prea bolnav. Dacă în schimb primește indicații pentru o serie de terapii și injecții, cu o dietă potrivită... probabil că e un lucru complicat.

Dar dacă tratamentul este o chimioterapie, sau ceva de genul ăsta, atunci e boală gravă. Dacă avem nevoie de o intervenție așa serioasă, înseamnă că răul din noi e mare.

Lăsând la o parte metaforele: dacă pentru a mă vindeca ar fi fost de ajuns un mic discurs sau o regulă mărunță de aplicat, problemele mele erau fără importanță; dar pentru persoana mea, pentru Fabio, trebuie ca unul să moară pe cruce și apoi să învie. Asta e mai mult decât o chimioterapie, e cineva care trebuie să piară ucis ca să mă salveze. Pentru om e nevoie de asta. Pentru mine e nevoie de asta.

Cât de grave sunt problemele mele?

Dacă problema fundamentală a vieții mele este iubirea, nu pot fi așa de superficial încât să cred că îmi dau puțin silința și mă descurc, investesc niște mărunțiș de sentimente improvizate și știu să interpretez rolul de frate, prieten, soț, tată.

Uneori, în timpul cursurilor de pregătire pentru căsnicie, mă enervez uitându-mă la niște logodnici care ascultă plictisiți, cu privirea ușor sarcastică, a celui care deja a priceput totul, care știe deja ce încerci să le spui...

Dar ce-ai priceput? Chiar dacă ai „priceput”, habar n-ai de nimic! Ia uită-te la procentele de eșec în căsnicie și poate îți trece prin cap că ceea ce urmează să înfrunți te depășește, nu se poate petici pe ici, pe colo, va trebui să știi cum să intri în haos și să ieși viu de acolo, fiindcă pentru a iubi oamenii trebuie să știi să pierzi totul pentru ei.

Apropie-te de mine și vei descoperi că pentru a mă iubi trebuie să știi să intri în haosul meu, în prăpăstiile slăbiciunilor mele, în inconsistențele mele. Pentru a mă iubi, trebuie să știi să mori, iar apoi să și revii la viață. Și va trebui s-o știi face de asemeni pentru mireasa ta – despre care îți închipui cumva că n-are haosul ei interior?

Uitându-te la Cristos răstignit, ar trebui să-ți apară bănuiala întemeiată că trebuie să treci printr-un proces de vindecare, că

este vital să înfrunți o dinamică a purificării, a răscumpărării și a eliberării.

Să vindeci sufletul omului este o imensă sfidare. Domnul nostru a venit tocmai pentru aceasta; dacă ar fi fost de ajuns un scurt mesaj, ni-l trimitea; dacă ar fi fost suficientă o serie de reguli mărunte, ne-o transmitea. Nu, era nevoie de mult mai mult. A trebuit să îndure moartea pe cruce și s-a gândit că jertfa e meritată.

Eu simt nevoia acestui medicament. Simt nevoia să gust din iubirea nemărginită pe care mi-o poartă Dumnezeu ca să mă vindec. Numai iubirea vindecă omul cu adevărat. Dar cea adevărată, nu cea înfășurată în bune intenții.

Nu te vindeci de o pneumonie cu un ceai fierbinte...

E nevoie de eternitatea lui Dumnezeu pentru vindecarea sufletului meu.